

[Wilhelm.]

kret eksempel på hjemlige forhold, men det er bygget op ved en mere generel beskrivelse, hentet fra erfaringerne i Vesttyskland og den betænkning, der er lagt frem dér. På et af de områder — der er en hel række områder — der er omtalt i statsadvokatens redegørelse, nemlig i henseende til pengeinstitutterne, siger man, at efter disse erfaringer er de tilfælde ikke sjældne, i hvilke banker ikke blot erklærer, at de ville have ydet kreditten selv med kendskab til, hvordan de rette sagsforhold var, men ydermere bestrider, at et falsk bilag overhovedet har spillet nogen rolle for kredittens ydelse. Sådanne erklæringer tjener ofte udelukkende det formål at undgå en strafforfølgning af kredittageren, der kan være skadelig for bankens forretningsmæssige anseelse. Og så gives der til sidst et eksempel på, at det har vi altså også kendskab til herhjemme.

Jeg mener, at med det hul, der nu er i bagmandslovgivningen, er den eneste måde at dæmme op for det simpelt hen at gøre det til et større tab for pengeinstituttet at få navnet frem, hvis de ikke selv har villet rejse sagen; derfor har vi ønsket at få navnet frem i denne forbindelse.

Den fg. justitsminister (Jørgen Peder Hansen):

I anledning af hr. Wilhelms spørgsmål kan jeg oplyse, at politiet i den sag, der henvises til i spørgsmålet, har rejst sigtelse for bedrageri begået mod pengeinstituttet. Det er rigtigt, at pengeinstituttet over for anklagemyndigheden har givet udtryk for, at sagen efter instituttets vurdering ikke bør give anledning til politianmeldelse, men dette har altså ikke været til hinder for, at sigtelsen er blevet rejst. Anklagemyndigheden har i øvrigt oplyst, at man i forbindelse med sagen har fået alle de oplysninger fra pengeinstituttet, som man har bedt om.

Om den pågældende sag kan jeg yderligere oplyse, at der foreligger en række sigtelser for forskellige berigelsesforbrydelser. De sigtede, som er varetægtsfængslede, har i det væsentlige nægtet sig skyldig, og efterforskningen er endnu ikke afsluttet. Det gælder også sigtelsen for bedrageri over for pengeinstituttet.

Under sagens omtale i dagspressen har pengeinstituttets navn været fremme, men

det forekommer mig alligevel ikke rimeligt her i dette høje ting at nævne det ved navn, i hvert fald ikke med den begrundelse, som hr. Wilhelm anfører. Jeg kender ikke det nærmere motiv til, at anmeldelse ikke er indgivet, hvilket der heller ikke er nogen pligt til efter dansk lovgivning. Det væsentlige i denne konkrete sag er vel også, at der uanset den manglende anmeldelse kan gennemføres en politimæssig undersøgelse af forholdet, og det er ved at ske nu.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne takke for svaret og erklære mig enig med den fungerende justitsminister: under disse omstændigheder kan jeg heller ikke se noget formål i at få navnet frem her. Det var bare ikke klart for mig — og det kunne man ikke vide — at den sag, der ruller, og som har været omtalt med navns nævnelse i pressen, er identisk med den sag, som statsadvokaten nævner i sin redegørelse. Havde den ikke været det, havde jeg stadig væk haft et ønske om at få navnet trukket frem.

Jeg synes, at ministerens svar giver anledning til en hel række af nye spørgsmål, som jeg er interesseret i, f.eks. dette: hvilke muligheder har der været for alligevel at forfølge denne sag? Er det en undtagelse, eller er det en generel bestemmelse? Er hullet ikke helt så stort, som man måske umiddelbart fik indtryk af fra statsadvokatens redegørelse?

Der er en række andre spørgsmål, som jeg kunne ønske opklaret, men jeg mener ikke, det vil være særlig fair især over for en fungerende minister at kræve svar på de spørgsmål nu; i det omfang, den fungerende minister ønsker det og kan give det, er det meget velkomment, men ellers vil jeg forsøge at få dette opklaret gennem arbejdet i retsudvalget.

Den fg. justitsminister (Jørgen Peder Hansen):

Nu kender jeg jo ikke hele det register af spørgsmål, som hr. Wilhelm kunne ønske sig at stille, men jeg vil gerne sige, at de eksempler, vi fik, i virkeligheden medfører, at jeg må sige fra denne talerstol — og jeg tror også, jeg måtte sige det, hvis jeg var fast i jobbet som justitsminister — at det er umuligt at svare på disse ting på en seriøs